

A L B E R T O B A C O I

Mierea Pământului

Documentul 9

Anexă scrisă în completarea seriei

Vorbind cu Dumnezeu

Data apariției: 2024

GGKEY:0DZB16ZSR1S

Contact

Mobil: +40 720 897 250

e-mail: contact@vorbindcudumnezeu.com

vorbindcudumnezeu.com

Copyright © 2024 Alberto Baco
Toate drepturile rezervate.

Cuvânt de Început

A venit toamna. Căldura căminului protector te întâmpină cu aromă de ceai și miros de mâncare gătită. Tragi o pătură pufoasă peste picioarele înghețate și ascuți ploaia, privind prin fereastra parcă scufundată în apă către cerul mohorât. De geam se lipesc frunzele care îți spun povestea lor, iar tu te întrebi cine ești și de ce ai venit aici, de câte ori te-ai îndrăgostit și ai fost dezamăgit; Dumnezeu!

Ce frumuseți ratăm, adesea, din dorința de a aplica lecții celor care ne-au greșit și din vâltoarea nesfârșitelor scenarii conflictuale. Omul — suflet chinuit de propria sa carne! Viața ar putea fi o experiență fericită, fără lacrimi și suspine.

Omul a primit autoritate peste natură și animale, dar și asupra Pământului. În casa sa, proprietarul hotărăște lucrurile, nu casa. Casa îi respectă deciziile, chiar și atunci când, în noaptea minții sale, proprietarul o distruge.

Pentru a asimila conținutul prețios, este necesar să uiți tot ce ai fost învățat și să începi de la zero, cu o minte deschisă și o inimă dornică de învățare. Cele mai absurde afirmații care îți vor da bătaie de cap sunt, de fapt, cele mai adevărate. În timp, vălul îți va cădea și vei dobândi independența.

Aici, la școala sinelui, învățăm să fim iubitori și deschiși spre învățarea care nu se sfârșește niciodată. Nu ne considerăm atotștiutori și nu criticăm cu intenția de a distruge, ci de a ne uni cu Spiritul care, în realitate, suntem. Urmărește exemplele relatate și analizează-te, pentru a identifica momentele în care sufletul tău s-a unit cu Spiritul-Tată. Astfel vei recunoaște semnificația alipirii de Sursă.

Lumea te încarcă cu adevăruri valabile doar pentru o perioadă limitată. După acest scurt timp, adevărurile ei „definitive“ se schimbă sau chiar se întorc la polul opus, iar tu te împovărezi cu convingeri depășite și nu te mai poți reinventa. Puțini oameni se mai pot dezvăța, redevenind curați, precum copiii. Ești asemenea unui ulcior umplut cu metodele societății, din care îți administrezi leacuri dulci la gust, dar care nu vindecă. Înțelegerea te izbăvește de rău, căci răul este întuneric, iar înțelegerea este lumină.

Societatea îi numește inteligenți pe cei care reușesc să rezolve o problemă matematică, însă nu și pe cei care descoperă scopul vieții, nici pe susținătorii umili ai păcii.

Instituțiile de învățământ premiază tinerii cu memorie bună,

care și-o încarcă, nu și pe cei care știu să caute informații atunci când au nevoie. Adevăratele genii ale lumii au fost și vor rămâne vizionarii spirituali, cei care au deschis poarta către Cerul tuturor posibilităților, pentru muritorii de rând.

Cel care se lasă adorat de lume nu mai crește, asemenea copilului dădăcit care nu se mai dezvoltă. Critica este un instrument de perfecționare și excelență, care determină ființa să pășească în toamna spirituală, etapa înțelegerii și a luminii.

Știința spirituală ne învață că stelele și planetele vizibile pe cer nu sunt case ostile, în care ființele nu pot supraviețui, ci pământeanul este încă prea slab pentru a-și imagina acest lucru și a le cuceri. El nu-și cunoaște puterea pierdută și nu rezistă, de aceea rămâne blocat în ghemul grosier al lumii cu care se identifică.

Am văzut oameni stând în mijlocul flăcărilor, dar focul nu-i ardea. Am văzut oameni rezistând la temperaturi extrem de scăzute, prin cunoașterea și stăpânirea sistemului nervos. Atunci, în mine s-a născut speranța că pământeanul își va redobândi puterea pierdută.

Râmele trăiesc în pământ; aceasta este casa lor, pe care nu o pot părăsi. Insectele experimentează stratul superior al scoarței. Animalele se bucură de mai multă libertate, dar nu de una la fel de vastă ca aceea a păsărilor. Omul conștient, prin Spiritul lăuntric, asigură tranziția de la planul fizic către cel angelic și, în cele din urmă, către divin, eliberându-se de materie.

Cosmosul nu este un spațiu gol, este un câmp presărat cu proprietăți vitale. Lumile sale atrag suflete dornice de experimentare de la distanțe uriașe și le oferă diverse posibilități de dezvoltare. Munții micului Pământ ademenesc sufletele călătoare aflate chiar și dincolo de granițele galaxiei.

În loc de recapitulare, menționez că sorii nu reprezintă surse arzând, ci corpuri reflectante. Observatoarele cu raze X măsoară temperatura atmosferei superioare, nu pe cea a solului. Așa cum un cuptor cu microunde încălzește alimentele, în timp ce pereții care reflectă undele și magnetronul care le generează rămân reci, tot astfel solul Soarelui, aflat sub atmosfera care reflectă lumina sorilor centrali, este rece.

Priviți o galaxie prin lentila unui telescop și veți observa cum sorii miniaturali, aflați în jurul soarelui central, sunt mai luminoși decât cei de la margine. Astfel va deveni limpede ca lumina zilei că sorii centrali reprezintă sferile principale în care se oglindește lumina Marelui Soare Central al Universului și că asistăm la jocul aceleiași lumini, care a indus savanții în eroare.

Sorii, spre deosebire de planete, sunt luminați și pe partea din spate, ascunsă de soarele central. Ei se învârt atât de rapid, încât această latură nu apucă să se stingă. Mai mult, partea din spate a stelelor absoarbe lumina venită atât de la alți sori îndepărtați, cât și de la peretele sferei de capacitate a Universului, care reflectă razele înapoi spre centru, punctul de unde au plecat. Lumina este invizibilă, nu strălucitoare; în ea se scaldă întregul Cosmos și vasta infinitate.

Petele solare nu sunt zone în care focul sferei plasmatice s-a stins, așa cum presupune știința actuală, ci locuri unde atmosfera a fost străpunsă și nu mai reflectă lumina. Aceste pete sunt vulcanii activi ai Soarelui. Odată cu voi, înțeleg și eu aceste lucruri, căci Tatăl bun mi le reamintește.

M-ați crede dacă v-aș spune că pe Soare există apă, munți și vegetație, clădiri de locuit și oameni care privesc spre Pământ și vorbesc despre el? Locul din care acționează spiritul individual este chiar Soarele cunoscut, iar ceea ce trăiți pe Pământ, în forma carnală, este hotărât de acolo. Căci toate bogățiile vi s-au dat de sus, așa cum susține Evanghelia.

Foarte puțini dintre voi veți crede într-un asemenea scenariu, desprins parcă din filmele science fiction. Cauza este că știința a vorbit prea mult despre lucruri pe care nu le cunoaște, întocmai ca un orb din naștere care se străduiește să descrie culorile.

Există mii de imagini, în manualele școlare și documentare, în care stelele sunt reprezentate ca sfere arzând, dar nicio interpretare nu se apropie de adevăr. Credeți atât cât puteți, dar țineți cont că toată învățătura umană este doar o prezumție, spre deosebire de revelațiile primite prin materialul inspirat de Părintele care a creat lumile, de la astru până la furnică, și dincolo de acestea.

Trebuie să știți că Dumnezeu nu are legătură cu religia. Adevăratul Creator nu vă oferă confort, dacă urmăriți acest lucru, ci vă aduce încercări care provoacă suferință. Cu Dumnezeu doare la început, dar fericirea este veșnică.

Răutatea ia omul bun și-l face rău, căci fiecare suflet întrupat poartă în sine sâmburele răzbunării și libertatea care i-a fost călcată în picioare. Aceștia devin sclavii demonilor interiori și riscă să se piardă pentru totdeauna. În spațiul infinit, răul nu are un loc. El există doar pe Pământ, însă Pământul cunoscut va fi stârpit, iar un altul îi va lua locul, populat de ființe merituoase și umile, care au absolvit.

Toamna Spirituală

Bun venit, suflet însetat, demn de prezența Mea. Te afli acum aici pentru a scrie din nou, cu lacrimi de iubire, spre alinarea ta și a celor pe care îi chem la înțelegere și lumină.

Încep relatarea cu un set de întrebări care te va pune pe gânduri, atât pe tine, cât și pe cei mai fideli dintre cititori. Dat fiind faptul că ți-am revelat modul firesc de conservare a Pământului și evoluția formelor, spune-Mi: s-ar mai fi uscat Grădina Paradisului dacă primii oameni nu ar fi greșit? Ar mai fi venit ploaia, în urmă cu un sfert de ceas, dacă nu ai fi chemat-o? S-ar fi adunat norii care aduc binecuvântarea și fără implicarea ta?

Dacă așa stau lucrurile, înseamnă că sunteți determinați să roștiți anumite gânduri la momentul oportun, fiind convinși că ați săvârșit miracole, când, în realitate, v-ați aflat în locul potrivit, la momentul potrivit. Prin urmare, ploaia ar fi venit și fără tine, iar cutremurul despre care ai aflat cu șase ore înainte să se producă, s-ar fi produs.

Mă faci confuz, mai degrabă decât să mă luminezi.

De ce arde vegetația în incendiile devastatoare la care omul privește neputincios, iar Dumnezeu tace și îngăduie? De ce sunt permise războaiele? De ce europenii au colonizat continentele Africa și America, punând stăpânire pe pământurile descoperite, forțând triburile locale să respecte legile impuse sau să piară în focul mâniei? De ce a fost Japonia lovită în repetate rânduri, atât de puternic? Unde era, în acele clipe de teroare, Dumnezeu?

De ce este omul chinuit de viciul său până închide ochii? Ce plăcere are Dumnezeu privindu-l ca pe un vierme neputincios? Ce beneficii extrage sufletul de aici? Oare știința Îl poate înlocui pe Dumnezeu?

O, ce întrebări răvășitoare, la care nicio inimă nu reușește să

răspundă! Eu îmi doresc să ajut oamenii cu înțelegerea și lumina, dar, totodată, sunt atent să nu interpretez greșit, ca nu cumva să le împărtășesc eroarea. Unele răspunsuri mi le-ai oferit deja; astăzi mă străduiesc să cred în ele și să mă conving că sunt folositoare.

Ce slab în putere mă simt acum, deși ar fi trebuit să cânt de veselie! Pentru onoarea primită, pe care uneori o resimt ca pe o povară, uit să fiu recunoscător. Dovada că sufletul este predispus să adoarmă este de necontestat. Îți mulțumesc pentru răbdarea Ta nesfârșită și pentru indicații. Încep capitoul actual cu o relatare nemaipomenită, încurajatoare și, totodată, tristă.

În primăvara anului 2011, într-o noapte, am avut un vis neobișnuit. Mă aflu împreună cu tatăl meu pământesc într-o clădire care a început să se clatine, semn că avea loc un cutremur. Senzația a fost atât de reală, încât m-am apropiat de fereastră pentru a vedea ce se întâmplă. De acolo, am privit străzile și trotuarele ondulându-se și copiii cu ghiozdane în spate, observând că erau de etnie japoneză.

Acesta a fost primul vis din care m-am trezit tulburat, în stare de alertă. Ziua am petrecut-o fără prea multă activitate, ocupat cu neajunsurile și supărările mele. Seara, când mi-am întâlnit iubita, după ce i-am povestit visul ciudat, ea a exclamat: „Tu nu ai văzut la televizor ce s-a întâmplat în Japonia?”

Cu adevărat, un seism cu magnitudine 9 pe scara Richter se produsese în regiunea Tohoku, în Oceanul Pacific, urmat de un tsunami de cincisprezece metri, care a distrus orașe întregi. Și totuși, catastrofa nu s-a oprit aici. Ajuns acasă, m-am întins în pat mai devreme decât de obicei, reflectând la visul ieșit din comun și la evenimentul care se petrecuse; și am visat la fel de clar ca în seara precedentă.

De această dată, mă aflu împreună cu tatăl meu pe balconul apartamentului nostru din București, România. El era îmbrăcat în cămașa albastră pe care obișnuia să o poarte, iar la mână avea ceasul preferat, de care în timpul vieții nu s-a putut dezlipi. Mi-au atras atenția aceste detalii, aparent lipsite de importanță, mai mult pentru a-i recunoaște prezența.

Trecuseră șase ani de la moartea sa și depășisem momentul dureros. În vis, eram conștient că visez, știind că urmează să mi se reveleze ceva. Privindu-mă cât se poate de serios, indicând cu degetul spre o zonă îndepărtată, Iosif mi-a spus: „Privește ce se va întâmpla pe Pământ și câți oameni vor trebui să plece în perioada următoare”.

Uitându-mă în zare, am văzut câteva clădiri neclare și un fel

de furnale. Atunci când m-am întors spre el, pentru a-l întreba ce anume mă îndeamnă să privesc, bum! Trei explozii consecutive s-au produs, atât de puternice încât cerul s-a întunecat de fumul negricios.

De dimineață, aprinzând televizorul pentru a afla dacă se mai produsese vreun eveniment important, am rămas neclintit. Imaginea din vis, pe care tata mi-o indicase cu precizie, se transmitea în direct pe toate canalele internaționale. Aceasta arăta centrala nucleară Fukushima Daiichi, ale cărei reactoare fumegau. Apoi s-au produs exploziile, iar Japonia cădea, primind lovitură după lovitură.

Ce putem înțelege de aici?

Multe, dragul Meu.

Înainte de toate, crede că nimic nu se întâmplă în mod accidental și că Eu nu sunt o victimă a împrejurărilor. Nu-Mi scapă soluțiile printre degete, iar evenimentele nu Mă surprind, fiindcă toate sunt hotărâte de Mine cu un scop și, în realitatea voastră, ele trebuie să se întâmple. Dovada este că te-am înștiințat dinainte. La prima întâmplare ai luat parte, la a doua doar ai privit. Ascultă!

Într-un orășel numit Namie, aflat pe coasta de nord a Prefecturii Fukushima, există o școală cu două niveluri, situată la cel mult trei sute de metri de plajă, care, în momentul cutremurului, își desfășura activitatea în mod obișnuit.

Dat fiind că autoritățile au fost luate prin surprindere, nu au reușit să trimită la timp semnalele oficiale de avertizare pentru evacuare, nici nu au luat în calcul formarea unui tsunami atât de mare, care avea să devasteze întreaga regiune. Atunci, sub ghidarea Mea și a spiritelor care au luat parte la salvarea sufletelor nevinovate, învățătorii de la Școala Elementară Ukedo au decis să evacueze clădirea în regim de urgență. Aceștia au condus elevii la circa un kilometru și jumătate distanță, într-o zonă sigură, pe Muntele Ohirayama.

La mai puțin de o oră, atunci când elevii și profesorii se aflau deja la adăpost, clădirea a fost lovită de valul care i-ar fi înghițit până la ultimul. Această întâmplare, la care ai ajutat în spirit, s-a petrecut întocmai cum ai citit. Ruinele școlii pot fi vizitate astăzi de către orice curios. Însă, mai importantă decât pereții scorjiți și rămășițele vizibile este povestea pe care localnicii au numit-o Miracolul din Fukushima.

Nu mi-am imaginat niciodată așa ceva; abia dacă îndrăznesc să descriu detaliile. Dacă ceea ce spui este cu adevărat real, deși

visul meu s-a adevărit cu exactitate, atunci înseamnă că formăm o echipă. Sunt convins că există multe alte spirite care, prin relația lor cu Cel ce este veșnic viu și care nu a adormit niciodată, sunt înștiințate pentru a interveni și a salva ceea ce nu a fost încă sortit pieirii.

Oamenii se vor îndrăgosti de aceste documente fenomenale. Unii vor recunoaște adevărul din spatele cuvintelor scrise cu atâta pricepere. Alții doar se vor încuraja citind, și este de ajuns. Ei nu vor aprofunda lectura, neatribuindu-și puterea Spiritului care mi se adresează și care se află, de asemenea, înăuntrul lor.

Miracole au loc pretutindeni, neîncetat, dar voi nu le vedeți. Ceea ce se întâmplă trebuie să se întâmple, chiar și războaiele, chiar și incendiile care mistuie pădurile, indiferent de consecințe. Faptul că focul arde vegetația în mod necontrolat nu este neapărat un rău. Această afirmație este și mai greu de digerat; ea pune la încercare mintea ascuțită a cititorului.

Află că răul din om, care îl părăsește prin căință sau, adesea, prin moartea trupului fizic, nu dispăre odată cu moartea trupului respectiv. El rămâne în conștiința colectivă a umanității, se multiplică și capătă tot mai multă putere. Căci răul înfăptuit atrage asupra răufăcătorului un rău și mai mare, asemenea valului care lovește țărmul și apoi se retrage în adâncuri, curățând marea de resturi.

Atunci când răul nu-și mai găsește loc în conștiința colectivă, rățăcește în atmosfera Pământului și, în cele din urmă, pătrunde în vegetație — acesta fiind primul regn experimentat de spirite la întruparea pe Terra. Spre purificarea planului spiritual, Soarele usucă vegetația și o predispune la ardere. Soarele și vântul lucrează împreună în acest scop. Și astfel, spiritele contaminate părăsesc lumea, iar natura se regenerează și devine mai bogată ca niciodată. Prin urmare, focul este purificator.

Reflectează la cele citite și caută să atingi această convingere oricât timp ți-ar lua. Apoi, dă frâu liber imaginației și întreabă-te de ce permit războaiele. Răul crește în mod accelerat odată cu înmulțirea populației, sufocând sufletele bune care se înscriu în procesul creării de sine. În continuare, vei spune că răul ucide sufletele bune și că ia lumea în stăpânire. Dar răul nu va ucide niciodată mai mult decât îi voi permite Eu. O fiară sătulă nu va ucide un pui de căprioară, nici măcar dacă acesta s-ar așeza de bună voie în brațele sale.

Adevărul este că omul bun nu este ucis, aceasta o credeți voi, ci trece din moarte la viață; el este adevărul.

Am trăit exact ceea ce susții despre incendii, dar nu am privit lucrurile din perspectiva pe care mi-ai oferit-o. În scurta perioadă în care am locuit pe Insula Corfu, în Grecia, într-o dimineață am fost trezit de câteva avioane de stingere a incendiilor care survolau zona, creând o atmosferă dramatică. Ieșind pe plajă, am văzut o jumătate de cer întunecat, semn că focul scăpat de sub control provoca dificultăți autorităților, care făceau tot posibilul pentru a-l stinge. Soarele strălucea mai puternic ca niciodată, iar vântul mă ridica de la sol.

Ca martor al evenimentului nedorit, am vrut să mă implic, dar puterea mea de om era depășită, așa că m-am dat la o parte, permițând forțelor nevăzute să acționeze.

Plimbându-mă cu picioarele în apă, m-am rugat în sinea mea ca distrugerea să se oprească și răul să nu câștige, iar locul minunat să fie stăpânit de dragostea și blândețea Ta. Dar, spre uimirea mea, de fiecare dată când rosteam rugăciunea, vântul creștea în intensitate în loc să scadă, răspândind flăcările cu furie. Rafalele îmi îngreunau mersul, iar nisipul și stropii sărați ai mării îmi intrau în ochi, încât abia mai vedeam țărmul.

M-am mirat că lucrurile se întâmplau astfel, crezând, pentru o clipă, că rugăciunea mea este neputincioasă în fața forțelor naturii. Cu toate acestea, am continuat să mă rog cu o putere divină tot mai mare, care, în cele din urmă, mi-a pătruns trupul firav și mi-a deschis ochii. Soarele și vântul au luat înfățișarea a doi îngeri necruțători, formând vârtejuri violente ce purtau cenușa copacilor sacrificați în văzduh și o așezau la picioarele mele. Înaintea mea cădeau ca niște ofrande frunze arse și crenguțe fumegând.

Atunci am văzut un rău uman de o concentrație covârșitoare, chemat să se întoarcă acasă, în inexistență, dar care se împotriva cu vehemență plecării. Urlete și blesteme nemaiauzite ieșeau din gura-i spurcată, încercând parcă să nimicească întreaga lume. Dar Dragostea S-a făcut simțită și i-a adresat, sub formă de poruncă, următoarele: „Te aștept cu brațele deschise, timpul tău s-a scurs“. Imediat după aceste cuvinte, vântul a încetat, iar dezastrul s-a oprit de la sine, fără intervenția zadarnică a oamenilor.

Avioanele și elicopterele s-au întors la bază, iar insula a fost cuprinsă de liniște. Evenimentul a durat circa nouă ore, timp în care forțele spirituale și sufletele conștiente au lucrat împreună la purificarea planului terestru.

Aceasta a fost ultima mea zi în sătucul Agios Georgios Sud, o experiență spirituală nemaipomenită, despre care povestesc acum pentru prima dată, atât de puțin. Biletul de autocar pentru a doua

zi dimineată mă chema pentru a-mi pregăti bagajul, dar impactul trăirii a fost atât de puternic încât am rămas pe stânca din apropierea plajei sălbatice până la miezul nopții, contemplând apusul și vizitând pentru ultima oară digul.

Forța crescândă a Soarelui chinuie materia contaminată, dar totodată purifică Pământul, așa cum susține Biblia. Multă vreme am crezut că poluarea atmosferei agravează situația și că cel bun are de suferit. Este adevărat că puterea Soarelui crește prin contribuția negativă a umanității, care poluează atmosfera, dar răul, a cărui existență este timpurie, își pronunță, prin nepăsarea dovedită, sentința.

Întotdeauna m-am întrebat de ce în prezent nu se mai petrec miracole, așa cum se întâmpla pe vremea apostolilor. Miracolele au loc neconținut, dar numai omul spiritual le poate recunoaște. Pentru cel complet materializat, evenimentele sunt lipsite de sens, iar în percepția sa totul pare o pierdere. Acum câteva mii de ani, nici măcar sclavii nu trăiau doar mental, așa cum trăiesc în vremurile noastre intelectuali.

Puterea primordială nu ne-a părăsit niciodată, dar noi ne-am uitat natura și, astfel, ne-am pierdut încrederea. Ce onoare pentru mine să iau parte la lucrarea Ta divină! Mă bucur că pot înțelege evenimentele din această perspectivă, amintindu-mi că nimic nu este doar fizic, ci totul este, mai întâi de toate, spiritual.

Și vă mai spun ceva, vouă, celor puțini la număr care vă hrăniți spiritual: eu nu sunt un om credul. Nu cred în lumea așa cum mi-a fost prezentată, nici în părinții mei care nu au știut, nici în învățătorii lumii, în preoții și conducătorii acestei rase. Religiiile Pământului sunt hărți psihologice, întocmite după chipul a ceea ce se presupune că ar fi deasupra inteligenței umane. Eu cred în ceea ce îmi descoperă Spiritul lăuntric, Singurul în măsură să-mi reveleze identitatea și rostul pentru care civilizația a fost nevoită să treacă pe aici.

Nu cred cuvintele lipsite de esență ale celui mai influent și mai bogat om de pe planetă, nici pe ale președintelui țării, căci nu mai sunt copil. Ceea ce rostește omul adormit este destinat adulților care, la minte, au rămas copii. Dacă nu cunoști locul din care vii și în care te vei întoarce după consumarea vieții terestre, iar, pe deasupra, nu ai descoperit scopul pentru care te-ai născut pe planetă și totuși cauți să-i înveți pe ceilalți, susținându-ți cu îndârjire autoritatea, ai nevoie de un control psihiatric. Este oare înțelept ca un orb să conducă un grup de oameni? Ce prostie! Câtă iresponsabilitate!

Eu cred în Spiritul lăuntric, care îmi descoperă știința spiritului ală ce va fi cercetată și dovedită vreme de o mie trei sute de ani, chiar dacă, în realitate, învățătura divină nu are nevoie de dovezi. Eu urmez Spiritul care sunt, iar aceasta mă face un om liber. Căci Spiritul care mi se descoperă sunt eu, pe când omul Alberto este doar o creație după chipul și asemănarea Sa.

Iubirea unui tată față de copilul său nu este tatăl în sine, ci cel mai nobil sentiment emanat de părintele conștient. Astfel, iubirea devine mai mult decât tatăl. Această comparație nu ar trebui să vă sperie, pe voi, cei care vă temeți de Dumnezeu. Nu afirm că omul este mai mult decât Dumnezeu, ci că este cea mai sublimă manifestare a Sa. Dacă omul conștient nu este iubirea lui Dumnezeu, atunci, cine este?

Abia acum putem înțelege că Hristos Se ruga Spiritului care era El Însuși, care, de dragul oamenilor, a ales să îmbrace haina terestră pentru a fi perceput ca Persoană. Orice om care crede în Dumnezeu crede, de fapt, în sine însuși. Iar atunci când se roagă, pătrunde în propria sferă interioară, de unde scoate la lumină noi aspecte de experimentat.

Omul aflat pe calea desăvârșirii depășește inteligența umană, mândria, dorința de afirmare și îmbogățire, dar și alte porniri animale asupra cărora biruie, și care, rămase în urmă, strigă către el și-i arată pumnul. Pentru el, viața de dinaintea trezirii nu înseamnă mai mult decât amintirea unui vis. De aceea, nu se preocupă de carnea timpurie, ci investește cu înțelepciune în sufletul său, pe care îl modelează pentru veșnicie.

Viața trăită în mod mecanic, în care se trezește, își face toaleta, merge la serviciu, iar seara face cumpărăturile necesare și se întoarce acasă pentru a se odihni, încetează să existe în percepția sa. Deși orice lucru, oricât de neînsemnat, se trăiește cu bucurie și recunoștință, nu are niciun sens ca muntele să se intereseze de furnică.

Iată-ne ajunși, după momentul de reflexie pe care l-ai dăruit cititorilor; la întrebarea privind permisiunea războaielor.

Trebuie să știi că, în iubirea Mea neînțeleasă, permit și acest lucru, datorită angajamentului pe care l-am luat — acela de a vă respecta libertatea în orice condiții. Eu mai degrabă aș permite masacrarea a milioane de oameni decât să Mă opun alegerilor voastre și să vă reduc la statutul de ființe animale. Dacă aș proceda altfel, evoluția voastră ar avea de suferit, iar omenirea s-ar dovedi a fi o greșeală și nu ar mai putea continua.

Dar dacă voi, inspirați de Duhul Iubirii Mele, ați pune capăt

războaielor, viața pe planetă s-ar transforma. Ați trăi în Paradisul promis, pe care l-ați crea, iar libertatea s-ar păstra. În schimb, dacă aș interveni împotriva voinței voastre, oprind războaiele, nu ați mai fi liberi, iar Paradisul nu ar putea exista. Atunci ar veni sfârșitul, fiindcă Pământul ar deveni inutil și l-aș spulbera. Viața este, prin definiție, libertate. De aceea vă spun că fără libertate, nici viața nu ar exista.

Am permis fostului Imperiu Roman să se extindă pe întreaga suprafață a Pământului și să stăpânească asupra popoarelor cu sabia sau cu blândețea, în funcție de împrejurări. Legea trebuia să coboare în lume și să o pregătească pentru altoire, iar primitivismul trebuia stărpit indiferent de mijloace. Romanii, cea mai nobilă rasă existentă în timpurile în care am umblat printre voi, care sunt astăzi europenii și nu numai, s-au răspândit în lume și împlinesc voia Mea cu desăvârșire, fără să fie conștienți. Orice popor care va ridica mâna împotriva lor va fi zdrobit ca un vierme, iar rămășița sa va fi împrăștiată.

Acum cunoști motivul pentru care am lovit, prin intermediul oamenilor și al naturii, state precum Japonia și cele din Orient, care au încercat să se opună colonizării.

Orice închisoare trebuie să beneficieze de un sistem capabil să aplice legea și să mențină ordinea interioară, iar prizonierii trebuie să se teamă de el, în vederea reabilitării. Pământul este o închisoare, așa cum îl numești tu, mahnit. Este drept că această închisoare terestră nu este decât o etapă în călătoria sufletelor, însă ea nu este o metodă divină de îndreptare, ci o consecință a faptelor voastre săvârșite în trecut.

Omul care Mă urmează se eliberează de condamnarea terestră. Plimbându-se pe coridoarele închisorii umane, el poate pleca și reveni, și poate vizita orice prizonier. În viitor, închisoarea va fi desființată, iar oamenii vor trăi liberi, având Iubirea în mijlocul lor, călăuzindu-i. Popoarele vor dărâma statuile conducătorilor umani și vor arde steagurile, crucile și icoanele lor, slăvind-Mă numai pe Mine, Singurul Domn și Adevărata Iubire. Vor distruge armele, iar din materia lor vor construi dispozitive ingenioase și folositoare, pentru lucru. Omul va prospera pe toate planurile, iar viața sa va deveni frumoasă și mai lungă.

Dar loviturile Mele sunt mângâieri care prelungesc viața pe planetă. Dacă o plantă se îmbolnăvește, Eu tai din timp ramura afectată, ca boala să nu se extindă și să nu fiu nevoit să renunț la ea. Femeile care cresc flori în ghivece știu că, după consumarea resurselor existente în micul recipient, floarea își va opri crește-

rea. Frunzele aflate mai departe de tulpină se vor usca primele, iar treptat, viața va părăsi planta. Dar dacă este curățată periodic de ramurile care consumă mult și oferă prea puțin, planta va rămâne verde tot anul și va dăruia casei un aer proaspăt și o notă primitoare.

Planta, la fel ca orice altă ființă, este înconjurată de o aură, ca o sferă care delimitează universul ei miniatural. Așadar, dacă este îngrijită în mod corespunzător, la maturitate va atinge marginea acestei sfere, chiar dacă pe parcursul dezvoltării îi vei tăia toate frunzele.

Nu, nu este...

Poftim?

Planta nu este înconjurată de o aură. Ființele nu au aure, nici suflute, să fim serioși. Am urmărit prezentarea unui astrofizician celebru, care a vorbit despre un experiment cu raze X, un tip de radiații electromagnetice. Savantul care a efectuat experimentul a așteptat, cu aparatul pornit, momentul în care voluntarul și-a dat duhul, ca să spun așa, și nu a observat sufletul care se presupune că în momentul morții părăsește trupul.

De ce nu-l urmărești pe matematicianul și bioeticianul John C. Lennox, absolvent al Școlii Regale din Armagh, al Colegiului Emmanuel și al Universității Cambridge? El a cercetat mulți ani matematica, servind la Universitatea Wales din Cardiff, care l-a și premiat. Au urmat apoi universitățile Oxford și Surrey, Würzburg și Freiburg. Este masterand în artă și doctor în filosofie, iar dincolo de toate aceste titluri, rămâne un servitor credincios al Meu, un om umil care înțelege și vede, vorbitor în public și autor a peste treizeci de cărți.

Minunatul! Înțelepciunea i se citește pe chipul blând. Îi mulțumesc pentru curaj și dedicare; el nu se teme de nimic. Imediat voi merge la librărie pentru a-mi lua câteva dintre cărțile sale. Să revenim însă la astrofizicianul nostru și la încercarea de a observa sufletul cu ajutorul radiațiilor necunoscute.

Astrofizicianul care a prezentat vechiul experiment, în încercarea de a nega existența sufletului, susține că Soarele este o sobă care încălzește vidul cosmic pentru ca planetele, niște bolovani sferici și lipsiți de viață, să nu înghețe?

Aceasta este convingerea sa.

Tu ai privit vreodată, cu ochii tăi, o radiografie?

În urmă cu cinci ani, mi-am făcut o radiografie pulmonară la cerere, pentru angajarea în domeniul horeca, pe care am privit-o superficial, preț de câteva minute.

Ce ai observat pe fundalul întunecat?

O reprezentare abstractă a țesutului muscular și a organelor, urmată de una puțin mai bine definită a sistemului osos.

Ce sunt elementele pe care le-ai descris?

Imaginea ilustrează materia, care prin razele X se vede mai slab decât cu ochiul liber, dacă mă întrebi pe mine.

Evident, imagistica medicală nu observă trupul omenesc mai clar decât se vede el în realitate, ci îl privește din interior, pentru că acolo ochiul fizic nu are acces. Sufletul, în schimb, este chiar opusul elementelor pe care le fotografiști cu ajutorul razelor X. Razele folosite în astronomie reușesc să observe câmpurile magnetice, gazele cosmice sau temperatura, dar nu particulele eterice care alcătuiesc viața.

Lumina nu este materie; ea nu are umbră. O rază de lumină nu se poate lovi de lumină, întorcându-se la emițător pentru a-și confirma existența — în cazul nostru, fiind vorba despre lumina sufletului. Raza, însă, se va lovi de orice corp material, dens sau mai puțin dens, care o va trimite la emițător, confirmând existența formei, nu și a luminii din interiorul formei. Prin urmare, lumina este atât raza care circulă înainte și înapoi, intrând în coliziune cu materia, cât și spațiul pe care aceasta îl parcurge.

O explicație destul de greoaie pentru omul de rând, sărac cu duhul. Nu vreau să devin obositor, dar am nevoie, chiar acum, de o imagine clară a sufletului.

Sufletul nu este perceptibil și, prin urmare, nu-l poți vedea.

Dumnezeu nu este în măsură să mi-l arate? Sau poate nu mai găsește soluții la provocările pe care I le adresez?

Eu am soluții. În contextul de față, tu ești cel neputincios.

Dacă nu-mi vei arăta sufletul, proiectul „Mierea Pământului” se va încheia aici.

Dacă nu te-aș cunoaște mai bine decât te cunoști tu însuși, aș spune că ești un om prost. Totuși, ai ales să joci acest rol pentru oameni, căutând să le oferi lumina și înțelegerea la care ei nu au acces.

Ai lăcrimat citind ultimele cuvinte, înghițind în sec, oricât de mult ai încercat să-ți ascunzi sensibilitatea. Hai, pregătește-te ca, împreună cu cititorii acestui conținut inovator, să înveți să percepi sufletul.

Așteaptă să mă ridic de la birou și să mă așez în pat, pentru a evita o lovitură în cazul în care nu voi rezista și, în urma viziunii, îmi voi pierde cunoștința.

Rămâi acolo unde ești, nu ai nevoie de măsuri de precauție.

Deschide-mi vederea interioară!

Deschide imaginea radiografiei pulmonare în programul de editare foto al sistemului de operare pe care îl folosește computerul tău. Ajustează imaginea selectând opțiunea revert și, voilă, contemplează reprezentarea. Aceasta este cea mai apropiată de adevăr imagine a sufletului, accesibilă omului.

Fundalul alb este sufletul. Părțile vizibile sunt zonele în care lumina sufletului pătrunde mai puțin, fiind blocată de materie așa cum pereții unei locuințe blochează semnalul de telefonie. Aura sufletească se află pretutindeni în jurul omului, nu doar în interiorul trupului său.

Cu cât trupul este mai puțin dens, cu atât ființa este mai însuflețită și mai curată, căci lumina sufletului îl pătrunde în măsură mai mare. Prin detașarea de ocupațiile lumești și apropierea de adevăr, atomii tăi se curăță și devii mai ușor, la propriu, atunci când te urci pe cântar. Doi bărbați cu aceeași constituție pot avea greutatea diferite.

În inimă, lumina sufletului pătrunde foarte puțin. Cum se face că, în cel mai important organ al trupului, sufletul este mai puțin prezent, în ciuda faptului că, atunci când vorbim despre iubire și Dumnezeu, facem nenumărate referiri la inimă?

„Inima materiei era pustie, sălbatică și prea puțin luminată. Atunci, prin voința Sa, Începătorul...”

Este a treia oară când îmi amintești acest text din documentul doi al seriei. Ai dreptate, ca de fiecare dată, și înțeleg perfect cum stau lucrurile; totul este suflet, mai puțin materia care blochează lumina.

Ochiul uman a fost conceput să perceapă obiectele luminate, nu lumina însăși. Dacă într-o zi ar dispărea planeta, cu tot ceea ce poartă pe ea, inclusiv atmosfera, totul s-ar întuneca. Atunci nu ar mai fi zi, deși Soarele ar lumina în aceeași direcție și cu aceeași intensitate. Dacă inversez această imagine în imaginația mea, voi vedea că totul este lumină, mai puțin materia care o blochează.

În ochii Tăi curățți, Cosmosul este luminat, iar sorii și planetele, care blochează lumina cu individualitatea lor și, în cele din urmă, mor, sunt întunecate.

Iată că am reușit să extrag de la Tine aceste informații, pentru care Ți mulțumesc și Te iubesc. Unii oameni au nevoie de alinare, alții, cu inimile împietrite, cer explicații suplimentare. Însă, oricât am răsuci teoria, adevărul rămâne neschimbat: iubind, vom transcende gândirea și vom lăsa povara.

Dacă m-aș fi aflat în pielea sufletului care s-a oferit voluntar,

mi-ar fi părut rău pentru savantul dezamăgit, căruia i-aș fi transmis, prin vis, că dincolo nu există nimic care să poată fi observat de om. Și totuși, sufletul își extrage „materia“ din trup în trei zile, timp în care o selectează, creându-și o formă astrală.

Așa este, copilul Meu iubit; este precum înțelegi și le transmiți celorlalți înțelegerea ta. Astrofizicianul nostru, în schimb, nu este limitat pentru că îi lipsește cunoașterea. El deține, slavă cerului, mai multă cunoaștere decât tine, dar nu reușește să lege nimic.

Revenind la subiectul nostru, îți spun că mișcările de teren se produc atunci când scoarța terestră contaminată este atrasă în interiorul Pământului, pentru a fi purificată, iar alta, curată, se ridică în loc. Procesul este asemănător cu cel al reciclării apei.

Apa din vezica Pământului, reprezentată de adâncul oceanelor, este absorbită ca printr-o pompă și apoi iese filtrată, supusă unui proces natural complex. Apa fierbe în interiorul Pământului, apoi este răcită și mineralizată cu ajutorul gazelor subterane care o împing la suprafață. Dacă apa nu ar fi fost absorbită și purificată, izvoarele ar fi secăt, iar oceanele ar fi atins chiar și vârful Muntelui Everest.

Dacă omul ar citi și ar înțelege aceste lucruri, ar face primul pas în evoluția sa spirituală. Apoi, cu bucurie, ar străbate celelalte etape ale desăvârșirii, iar sufletul urât și nefuncțional i s-ar înfrumuseța.

Un om iubitor de Dumnezeu, împăcat cu sine, îndrăgostit de viață și de fiecare dimineată. O inimă ghidată, un suflet ascultător, care nu caută afirmare, ci împlinire. Acesta sunt eu, omul smerit care Îți mulțumește pentru fiecare cuvânt auzit — o adiere blândă care l-a mângâiat — și pentru fiecare lacrimă vărsată sau învățatură asimilată.

La început, m-ai liniștit. Pe parcurs, m-ai vindecat. Dar m-ai certat și m-ai scos din sărite cu iubirea insistentă, cu care m-am luptat până când am căzut. Apoi m-am ridicat ca un om nou, cu măiestrie modelat.

În continuare, voi oferi un exemplu legat de inteligența umană și de tentația de a înșela. Aceasta influențează masele, dar nu are nicio putere asupra omului conștient.

Același astrofizician celebru a fost invitat la o emisiune, unde a declarat cu fruntea ridicată că Soarele este alb. „Oamenii spun că Soarele este galben, dar nu este; Soarele este alb“, afirma el, emanând un aer de superioritate și zâmbete perfide, încurajat de prezentatorul lingușitor și de publicul gălăgios, plătit să aplaude la comandă.

Copii, observați eroarea din contextul dat? Dacă nu, voi face Eu lumină, după cum urmează:

În primul rând, oamenii nu spun nimic de la ei înșiși, pentru că oamenii de rând nu posedă cunoaștere. Ei repetă doar ceea ce au fost învățați de știința oarbă, care a susținut, timp de sute de ani, ideea că Soarele este galben și că este un foc — mai exact o sferă plasmatică. Tot astfel, în trecut, știința a afirmat că globul pământesc are forma unui pătrat sau a unei farfurii. Știința și-a revizuit valorile odată cu acceptarea descoperirilor pasionaților de știință spirituală, dar nu și-a recunoscut niciodată rușinea. În schimb, i-a respins și ucis pe adevărații vizionari, atribuindu-și rezultatele lor.

Instituția a avut, încă o dată, nevoie de un țap ispășitor pentru a ieși cu basma curată din situația stânjenitoare, proiectând vina asupra oamenilor de rând.

Acum, copii, deschideți manualele la pagina care ilustrează sistemul solar, așa cum este reprezentat de instituția pământească, precum și orice alt material de referință, și priviți modul perimat în care aceasta își formează susținătorii de mâine, prezentând o sferă arzând, de culoare galbenă, în jurul căreia orbitează altele mai mici, lipsite de viață și lumină.

Adevăratele descoperiri sunt săvârșite de oamenii avansați spiritual, pe care îi inspir Eu, Creatorul lumilor. Inteligența șarpelui uman este de răsul Pământului, motiv pentru care în ea nu mai cred nici măcar copiii. În plus, omul matur nu are nevoie de dovezi sau teorii complicate pentru a se convinge că Soarele este alb, căci îl poate privi cu ochiul liber, la amiază, atunci când se află sus, iar atmosfera este curată.

Iubiților, trebuie să știți că alegerea între Dumnezeu și știință nu este o viziune demnă de omul conștient, pentru că Dumnezeu este adevărata știință. Ceea ce vedeți a fost creat și este susținut de știința spirituală incomprehensibilă a Iubirii de la care a pornit totul și a Înțelepciunii care îl susține.

Eu am prins șarpele uman și i-am zdrobit capul. Acum el Mi se încolăcește de picioare, vrând să supraviețuiască. Dar viitorul nu este al său, ci al sufletelor răscumpărate din stăpânirea morții, ale căror nume sunt știute numai de Mine. Voi sunteți picioarele Îngerului care pășeste pe Pământ, așa cum susține Evanghelia.

„Nu vrei tu să fii iubit și adorat, iar lumea să-ți dea dreptate? Atribue-ți meritul acestor scrieri și primește adorația care ți se cuvine; vei vedea că nu vei muri, așa cum susține Dumnezeu.

Dar dacă Dumnezeu este doar o închipuire de-a ta? Dacă îți

irosești viața în loc să te bucuri de șansele pe care acest Pământ ți le oferă? Crezi că te va iubi cineva după moarte? La ce folos iubirea tuturor; după ce omul închide ochii? Nu vrei să te gândești mai mult la tine și să nu mai joci rolul bunului samaritean, ca să nu regreti mai târziu? Dacă, după părăsirea trupului neputincios, se disipă conștiința în care ai investit toată existența?”

Așa îți vorbește șarpele uman, care trăiește în fiecare om. Tot el caută să te modeleze după regulile politice și religioase și te judecă pentru fiecare greșală, cu scopul de a te distruge. Eu nu te judec și nu te distrug, ci te luminez după fiecare greșală și te iubesc mai mult.

Șarpele uman s-a gândit deja la toate variantele și a luat în stăpânire toate porțile. De aceea, toate gândurile tale, din afara clipelor de comuniune cu Mine, vin de la el, pentru că trupul tău îi aparține. Tu nu trebuie să te perfecționezi în fața Mea, pentru că perfecțiunea ar naște mândria în inima ta și ți-ar întări identitatea în loc să ți-o dizolve. Eu răsplătesc sinceritatea și umilința și salut blândețea care se naște în urma recunoașterii neputinței în fața tentației.

Voi nu trebuie să-Mi demonstrați că sunteți mari și puternici, căci astfel veți deveni mândri, ci să rămâneți umili. În fața Mea, niciunul nu este mare, iar cel care se crede mare este, în realitate, cel mai mic.

Chiar și trimisul Meu, la finalul lucrării, își va lăsa identitatea și se va întoarce în Sânul Iubirii. Singurul Învățător Adevărat sunt Eu; autorii doar reflectă lumina Mea, la fel ca sorii. Mulțumită lor, s-au dezvoltat civilizații. Îngerii le vor purta trupurile pe brațe, iar pietrele se vor înmuia și vor plânge. Lumile se vor deschide, iar ființele vor fi ascultătoare, căci pacea a fost plătită cu sânge nevinovat.

În continuare, doresc să facem lumină asupra unui alt aspect delicat și anume: când și în ce fel se manifestă Duhul Sfânt prin oameni?

Unele grupări religioase creștine susțin un fel de spectacole, dacă le pot numi astfel, în care, după citirea unui pasaj din Biblie, vorbitorul trece prin fața adeptilor așezați pe scaunele din primul rând, pe care îi atinge cu mâna, iar aceștia se prăbușesc la podea sau încep să tremure, drept reacție la manifestarea Duhului Sfânt prin ființa lor. Ce îmi poți spune despre aceștia?

Eu nu știu despre cine vorbești.

Vorbesc despre oamenii prin care se manifestă Duhul Sfânt, așa cum este descris în Faptele Apostolilor, capitolul 2, versetul 4.

Atunci, Duhul le oferă abilități supranaturale de a vorbi în limbi necunoscute.

Duhul Sfânt se manifestă în lumea voastră chiar acum, prin tine, în timp ce scrii aceste cuvinte. Totuși, nu ești trântit la podea și nici nu tremuri, ci cu fiecare învățătură te întărești, pentru a-ți împlini menirea. Eu te învăț răbdarea, înțelepciunea și discernământul. Ce altceva mai dorești să afli?

Vreau să-mi confirmi că Duhul Sfânt se manifestă prin adepții Bisericii Penticostale.

Cred că tu ești în măsură să descrii bisericile oamenilor, nu Eu. De aceea te afli chiar acum acolo, pentru a le valida sau a le abroga. Bisericile lumii nu Mi se adresează, iar Eu nu pot vorbi în numele lor.

Am descris deja comportamentul adepților acelei ramuri religioase. Voiam doar să aflu dacă manifestarea este reală.

Este. Acei oameni se trântesc la podea și bolborosesc, exact așa cum ai văzut.

Pătrunși de Duhul Sfânt?

Adevărat îți spun: dacă M-aș retrage din om, chiar și pentru o clipă, omul ar cădea din picioare.

Ultima afirmație este foarte puternică. Dacă viața s-ar retrage din om chiar și pentru o clipă, omul ar cădea din picioare; acesta este un fapt. Adepții Bisericii Penticostale, însă, se prăbușesc la podea, spunând că au fost pătrunși de viață în mod abundent, ceea ce dovedește că nu au nimerit adevărul. De asemenea, vorbirea lor în limbi necunoscute este o bolboroseală neinteligibilă, cu un scop înșelător.

Analizând improvizațiile pastorilor mincinoși, îmi dau seama că, atunci când se străduiesc să repete anumite sunete rostite anterior, nu reușesc, spre deosebire de vorbirea într-o limbă cunoscută, unde omul, stăpânind-o, este capabil să rostească aceleași două, trei cuvinte fără eroare, chiar și de o sută de ori. În aproape orice propoziție dintr-o limbă reală, unul sau două cuvinte se repetă. În cazul improvizațiilor lor, lungi și de jumătate de oră, nu se repetă niciun cuvânt. Și totuși, apare întrebarea: de ce Dumnezeu mi-ar vorbi doar mie, omului special, iar lor nu? Toți oamenii pot vorbi cu Dumnezeu, tot timpul.

Întrebi aceasta pentru tine sau pentru oameni, ca astfel ei să înțeleagă modul în care poate fi folosită puterea lui Dumnezeu?

Întreb pentru oameni. Eu știu deja toate lucrurile pe care mi le descoperi.

Așa este bine.

Duhul Meu Sfânt se manifestă în lumea voastră prin anumiți oameni, pentru a trezi umanitatea, pentru a-i dăruî înțelegerea și lumina după care tânjește fără să știe, nu pentru a o adormi și, cu atât mai puțin, pentru a străluci înaintea ei. Duhul Sfânt se folosește de evenimente naturale și de oameni care își dedică viețile cunoașterii adevărate, impulsionați de o iubire divină lăuntrică, acționând cu înțelepciune și discernământ, așa cum este relatat în Faptele Apostolilor, capitolul 2, începând cu versetul 17 până la versetul 21.

Oamenii prin care se manifestă Duhul Sfânt nu sunt actori și nu organizează spectacole care hrănesc superstiția. Eu pătrund în om în mod insesizabil. Acela care primește această onoare nu râde forțat și nu dansează în fața credulilor, ci rămâne serios și urmează cu atenție indicațiile lăuntrice.

Ce ajutor ai oferit lumii în timpul vieții dacă te-ai trântit la podea cu Biblia în mână și ai bolborosit cuvinte pe care nu le-a înțeles nimeni? Cum ai contribuit la hrănirea celor înfometați, la trezirea celor adormiți, la răscumpărarea celor vinovați?

O, întunecaților! Ați batjocorit această rasă fără să vă pese că se duce de răpă, iar acum vă mirați că răul se întoarce împotriva voastră și vă ucide. Oare nu meritați voi răul care sunteți? Cum reușește un suflet atât de slab, precum cel care scrie aceste rânduri, să vorbească adevărul și totuși să rămână în picioare, în ciuda furtunilor care i-au amărât existența, în timp ce voi vă folosiți de adevăr cu scopul dobândirii puterii și în cele din urmă cădeți pradă rușinii?

Dacă Mi-ați fi sacrificat o singură zi, pe care, de fapt, v-ați fi dăruit-o vouă înșivă, ați fi recunoscut astăzi glasul Meu. Iar dacă v-ați fi dedicat studiului timp de trei sute de zile, l-ați fi auzit.

Considerați că un copil care descâlcește ecuații matematice cu viteza unui calculator este soluția? Cei pe care îi numiți genii sau child prodigy vor salva omenirea? Nebunilor de legat! Tinerii care se străduiesc să vă facă pe plac sunt boala care trage în jos generația. Orice tânăr format în școlile terestre crede că milionul de euro este soluția; pe toată durata vieții el nu mai vede altceva. Crede că banul îi dăruiește libertatea, dar atât cel mic, cât și cel mare, sunt cumpărați cu bani. Astfel eșuează o civilizație, iar Eu sunt nevoit să renunț la ea.

Vedeți voi, rațiunea desconsideră emoția, crezând că aceasta denotă slăbiciune și că slăbiciunea influențează gândirea, dar nu este astfel. Emoția este motorul gândirii umane, iar imaginația îi oferă combustibil.

Așadar, căiți-vă și bucurați-vă. Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe Singurul Său Fiu, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică, menționa Ioan în Evanghelia sa. Cu adevărat, în slăbiciunea sa, apostolul le-a vorbit oamenilor astfel, întrucât nu erau încă pregătiți pentru mai multă lumină; astăzi sunt.

Adevărul este că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât S-a umilit pe Sine Însuși venind în ea, ca oricine crede în El să nu piară, ci să dobândească veșnicia.

Astăzi se împlinesc douăzeci și doi de ani de la evenimentul regretat din zona financiară a Manhattanului. În parcul memorial se aud fântânile; este locul unde odinioară a fost vărsat prea mult sânge. Mă aflu în imaginația mea, influențată de Spiritul lăuntric, dar văd atât de clar încât parcă am străbătut toate barierele distanței cu trupul. Îmi plimb degetele peste numele victimelor gravate în marmură, resimțind groaza care încă mai persistă.

Nu m-am oferit niciodată să comentez evenimentul, ci m-am dat la o parte din calea experților care s-au înghesuit să-și dea cu părerea, născocind zeci, dacă nu sute de scenarii conspirative. De la mine nu vei afla etnia făptașului, ci scopul pentru care iubirea a permis să se întâmple acest lucru.

Ce simbolizează prăbușirea celor două turnuri numite World Trade Center, înlocuite mai târziu de un al treilea?

Nu sunt eu în măsură să vorbesc despre aceste lucruri, așa că îmi voi chema Prietenul în ajutor. El îmi va explica ceea ce nu am văzut și nu am auzit, oprindu-mi, chiar acum, gândirea.

Mulți gânditori și-au exprimat opinia despre eveniment, dar puțini au căutat să descifreze semnele în spirit, și nu printre ținte false și dosare prăfuite.

Prăbușirea turnurilor gemene simbolizează sfârșitul etapei în care conștiința umană, așa cum o cunoașteți, ca substanță psihomentală, exista separată de spirit, fiind înlocuită de o conștiință nouă, hristică, unită cu Spiritul-Tată. Din doi, trebuie să deveniți Unul, ca să trăiți.

Transformarea interioară produce efecte la exterior. Așadar, semnul timpului anunță pogorârea Îngerului Meu iubit în realitatea oamenilor; o mișcare care aduce cu sine moartea și învierea spirituală a întregului glob.

Conform deciziilor voastre din trecut, viața omului pe planetă ar fi trebuit să se sfârșească aproximativ în acea perioadă. Greu de crezut și rostit cu atâta ușurință, dar este adevărat. Prin micul eveniment, privit din plan spiritual, a fost evitată dispariția rasei

umane. Îngerul a venit la moarte în locul oamenilor, pătrunzând în carne, pentru a înfrunta răul creat de om și a-l elibera de condamnarea pe care el însuși a atras-o asupra sa.

Dacă i-ați vedea faptele în lumina adevărului, vi s-ar înmuia picioarele și ați cădea cu fețele la pământ. Dar el se ascunde de lume, pentru a nu o înrobi cu sfințenia. Iar toate câte se întâmplă au legătură cu el și se petrec din voia sa, chiar și răul.

Cuvintele Mele sunt asimilate cu inima. În realitatea minții, ele apar ca vorbe fără rost, așa cum limbajul minții nu-i este de folos inimii. Eu nu-Mi expun faptele, ci le scot la lumină pe cele ale omenirii care, fără intervenția Mea, ar fi mers pentru a șasea oară la pieire.

În ziua în care zidurile inimilor voastre vor fi străpunse și se vor prăbuși, iar voi vă veți ridica privirea înlăcrimată spre cer, din iubire pentru cel care v-a dăruit viața, să știți că Îngerul și-a încheiat lucrarea. Pacea s-a așternut pe Pământ, mulțumită celui căruia îi datorați suflarea. Atunci, Cerul va plânge, iar Tatăl va purta în palmele Sale trupul slujitorului iubit.

Îngerul a cărui lucrare nu a văzut infinitatea nu este trimisul musulmanilor, menit să elibereze popoarele arabe din jugul occidental. Nu este salvatorul creștinilor, cărora dacă le iei Biblia din mână nu mai reușesc să lege două cuvinte. Nu este zeul budiștilor sau al hindușilor. Îngerul nu sunt nici eu, nici tu, ci noi toți, cei care ne asemănăm lui Dumnezeu. Numele său este Mihail, Conducătorul cetelor angelice și sabia Iubirii coborâtă pe Pământ prin a doua venire a Sa.

Dacă gândești că acest document conține un mesaj exagerat, înseamnă că încă nu ai acceptat faptul că totul este, mai întâi de toate, spiritual, și că nimic nu se întâmplă doar de dragul întâmplării. Toamna spirituală este etapa maturizării, în care lucrurile se arată așa cum sunt. Toate evenimentele misterioase din viața ta au lucrat la dezvoltarea spiritului care ești.

De ce consideri tu, Alberto, că frunzele își schimbă culoarea în această perioadă a anului?

Pentru că își opresc hrănirea, apoi se usucă și cad.

Dar care este lumina din spatele acestui fenomen?

După o vară trudoasă, spiritul lor se întoarce în profunzimi.

Culorile toamnei dezvăluie nuanța luminii cu care s-a hrănit fiecare frunză pe timpul verii. Cele galben-portocalii au absorbit nuanța galbenă din spectrul luminii, cele roșu-maronii pe cea roșie, și tot așa. Pe durata procesului, frunzele au respins verdele; o reflexie care te-a indus în eroare. În realitate, frunzele nu sunt

verzi, ci doar reflectă acea culoare care există în lumină. La fel este omul care, aparent, crede că respinge învățătura divină și se luptă cu viața, dar, de fapt, o absoarbe.

La final, dragilor, după asimilarea documentului nouă, să ne ridicăm în picioare pentru a repeta împreună câteva noțiuni de bază, esențiale pentru formarea unei gândiri independente.

Dumnezeu este deopotrivă o Forță Impersonală și o Persoană Reală, ce pot fi descoperite înăuntrul omului. Prin accesarea lor, omul poate deveni Dumnezeu. Diavolul, însă, nu este decât o închipuire umană, un părinte al minciunii în care se scaldă acest neam.

Cum se face că Dumnezeu este o Persoană Reală, în timp ce diavolul nu este decât o închipuire a oamenilor? Pe ce se bazează afirmația noastră?

Dovada constă în faptul că trăiești pe un Pământ creat, alături de alte miliarde de miliarde de ființe create. Viața existentă izvorăște din ceea ce, la prima vedere, pare inexistent. Acest fapt presupune existența unei inteligențe net superioare, ascunse, care creează și susține formele atâta timp cât consideră necesar; apoi le dăruiește scopuri mai mărețe.

Și existența diavolului poate fi dovedită prin atrocitățile care șochează chiar și fiarele sălbatice.

Atrocitățile au fost și sunt săvârșite de oameni prin libertatea pe care au primit-o. Cum susții tu înaintea Mea, ca adult matur și cu experiență, că un personaj imaginar te-a îndemnat să săvârșești răul și astfel ceri să fii absolvit de vină?

Omul conștient preferă să fie condamnat în Rai, decât liber în iad, știind că, în realitate, Raiul nu condamnă, iar infernul nu poate dărui libertatea, oricât ar promite. Rebelii acestei lumi sunt sclavii faimei, pentru care au plătit cu libertatea. Ei promovează revolta adolescentină, în timp ce se supun impresarilor; caselor de discuri sau trendurilor; doar pentru a-și menține imaginea virală și a supraviețui. Aceștia și-au pierdut chiar și dreptul de a se îmbrăca după preferință, iar de identitatea lor lăuntrică nu se arată nimeni interesat.

Adevărata putere este iubirea. Răul se naște din neîmplinirea umană și este săvârșit din slăbiciune în fața tentației. Iubirea este puterea, iar iubirea sunt Eu. Eu sunt Dumnezeu Elyon; tu ești leul lui Dumnezeu. Acum cunoști și acest Nume al Meu, pe care îl vei experimenta.

În vremurile acelea confuze, care au venit, oamenii vor crede că luptă de partea binelui, pentru dreptate, fără să fie conștienți

că adevărata luptă se dă înăuntrul lor, în Al Treilea Război Mondial Spiritual. Se vor certa și se vor dușmăni pe cale legală sau rebelă, până la autodistrugere. Se vor aduna în piețe, cerându-și drepturile, în loc să ceară înțelepciune; și nu vor putea vizualiza calea spre libertate și independență. Iar la desăvârșirea lor, nici nu se vor gândi.

Nevoia de a aplica celuiilalt o corecție provine din neputința de a ierta și a înțelege situația în care te-a plasat viața. Atunci, tu iei măsuri în lumea exterioară, fiind împins de neîmplinirea interioară, iar realitatea ta devine un iad. Iertarea nu are legătură cu cel care ți-a greșit; ea aduce pacea în inima ta.

Dacă ai visat vreodată că erai urmărit și capturat, iar, ca prin miracol, ai biruit sau te-ai trezit, luptând cu o realitate imaginată, află că atacatorii tăi sunt propriile tale gânduri, iar conflictele mentale care amenință viața curată rămasă înăuntrul tău provin din dorința egotică de a stăpâni asupra celorlalți. Eroul interior este Îngerul Meu, care încasează gloanțele fricii și ascende peste lumea maladivă pe care o crezi.

Nu ei, ci gândurile tale despre ei te sufocă și-ți răpesc fericirea. La final, tot răul din tine, împreună cu carnea contaminată, vor muri, iar Îngerul se va ridica glorios în lumina infinității. Din interiorul fiecărei ființe va conduce lumea; el este spiritul care în realitate ești și sabia Iubirii Mele.

Cât de urât pare un prunc de doar câteva zile, în contrast cu un copil de cinci sau șapte ani. Nici adolescentul nu se remarcă printr-o frumusețe interioară sau exterioară mai mare.

Pruncul, în pântecul mamei sale, nu posedă încă un suflet, ci este un organism uman menținut în viață de cel al mamei. Sufletul pătrunde în făt după primele șase luni de sarcină și continuă să-i modeleze forma până la vârsta de șapte ani. Frumusețea și inocența copilului i se datorează sufletului care a lucrat neostenit în acest scop.

După primii șapte ani de viață, sufletul se retrage în profunzimi, dăruind lumii o ființă perfectă prin lucrarea sa minunată, și permițând minții să se dezvolte liber. De atunci, copilul începe să se urâtească, atât la propriu, cât și la figurat.

În cazurile obișnuite, sufletul nu mai iese la iveală niciodată, până la moartea trupului, pentru că omul nu-i mai permite. Cei puțini la număr, ale căror minți se maturizează, își unesc sufletul cu spiritul și devin ființe invincibile, cărora nimic nu le stă în cale. Apoi, sufletul face cunoștință cu Spiritul-Tată, de care se alipește pentru veșnicie. Și iubește!

Încheiere

Trezește-te, ia-Mă de mână și vino să cunoști iubirea divină neînțeleasă. Intensitatea ei se aprinde ca o scânteie biruitoare. Abandonează-te în brațele Mele și deschide-ți vederea interioară. Călătorește cu fasciculele de lumină care se joacă prin atmosferă și fii spirit, alături de Duhul Iubirii. Privește locul, apoi descrie înfățișarea celor ce ți se arată și sentimentul care te cuprinde.

Ceea ce văd nu mă mai miră, așa cum se întâmpla odinioară, însă și viziunea aceasta este vrednică de notat și împărtășit.

Ne aflăm într-o încăpere modestă, de țară, cu perdele brodate la ferestre și o masă generoasă în mijloc. În jurul ei, acoperită cu o față de masă ale cărei laturi atârnă până la podea, stau douăsprezece femei îmbrăcate în costume populare, curate și viu colorate. Pe picioare poartă dresuri albe din bumbac, iar pe glezne, ciorapi lungi, împodobiți cu aceleași motive tradiționale. Capetele femeilor căsătorite sunt acoperite cu baticuri negre, în timp ce fetele poartă coronițe florale. Toate țin ochii închiși, rostind o rugăciune care se înalță deasupra acoperișului și plutește în văzduh.

Vântul poartă apoi cuvintele femeilor cu cămăși îmbibate de lacrimi și sânge într-un loc necunoscut. Ca printr-o minune, ele își opresc suferința și îmbrățișează seriozitatea. Puterea lor crește și ajunge egală cu a bărbaților pe care îi plâng.

Ce căutăm noi oare în intimitatea soțiilor îndurerate ale unor bărbați care poate s-au stins?

Șșșt! Liniște! Ne aflăm aici pentru că am fost chemați. Tu nu auzi cuvintele rostite de femeile îndurerate, căci nu cunoști limba, însă sufletele adunate în Numele Meu strigă de mai bine de trei ore: „O, Bozhe! O, Bozhe! Slava naviky Bohu“.

Așa cum ai intuit deja, suntem în țara vecină aflată în război. Te-am adus aici, în spirit, pentru a înțelege că Mie nu-Mi scapă nimic. Modalitatea prin care lucrez îți este necunoscută și așa va

rămâne până în ziua în care Mi te vei alătura definitiv.

Războaiele vă învață că încredințarea vieții frave în mâinile unui om asemenea vouă, lacom și slab în fața tentației, nu este o decizie înțeleaptă. Dacă un conducător intră în conflict cu altul, din invidie ori din dorința de a-și impune autoritatea, va sili frații să se măcelărească între ei, în loc să-și poarte lupta personală.

Popoarele s-au măcelărit de-a lungul istoriei din cauza setei de putere a tiranilor și seucid în prezent din pricina prostiei lor. Pe viitor, ferivi-vă să mai dați putere oamenilor pe care îi alegeți să vă conducă și puneți-vă nădejdea în Ghidul lăuntric care este Dumnezeu, înțelegând că nu aveți nevoie de alți conducători.

Spre deosebire de un animal, omul este propriul său stăpân; așa l-am creat Eu să fie. Fiți înțelepți și nu-Mi arătați contrariul. Tot răul care există în lume se naște mai întâi în inimile micilor diavoli umani, care sunt, în această ordine, preoții, conducătorii și apoi bogații lumii, deveniți sclavii puterii. Prin slăbiciunea lor în fața tentației fac prăpăd în lume, susținuți de rădăcinile idolatre care există în fiecare trăitor. Orice nebunie se întoarce însă împotriva nebunului și-l așază pe scaunul electric sau îl spulberă în propria casă, atunci când se odihnește alături de familia sa.

Analizând istoria acestei civilizații, copii, vom recunoaște că nebunia poporului de a avea un conducător pe care să-l venereze se întoarce împotriva poporului prin intermediul conducătorului și ucide poporul. Tot astfel, nebunia conducătorului de a supune poporul se întoarce împotriva conducătorului prin intermediul poporului și ucide conducătorul.

Societatea voastră seamănă cu o piramidă întoarsă cu susul în jos. Pe vârful ei firav, așezat la bază, reprezentat de poporul muncitor și lipsit de putere autoritară, apasă nivelurile superioare ale bogaților și ale celor care conduc. Cu cât urci pe aceste niveluri, cu atât asimilezi mai multă greutate materială: faimă, finanțe, securitate și control.

Așadar, sistemul uman funcționează pe dos. Regele sărăcește poporul muncitor și îmbogățește conducerea, în loc să ia surplusul acesteia și să-l dăruiască poporului muncitor, ca astfel statul să prospere și să capete stabilitate. Temelia societății terestre este clădită din bețe, iar nivelurile superioare sunt din beton, cântărind sute de tone. În Cer, fiii respectă ordinea naturală a lucrurilor, iar piramida stă așezată cu greutatea la bază și se subțiază pe măsură ce urci spre vârf.

Ce înseamnă acest lucru? Înseamnă că oamenii care trăiesc la nivelurile inferioare, reprezentate de poporul muncitor, care

produce, sunt respectați și cei mai bogați. Ei au mai multe nevoi și primesc acces nelimitat la resurse, iar cuvântul lor are greutate în fața conducerii; pentru că poporul este temelia oricărui sistem guvernamental.

Într-o societate sănătoasă, poporul deține puterea de decizie, iar regele ascultă. Rolul său este să observe și să aducă propuneri înțelepte, la care poporul, prins în activitățile zilnice, nu are timp să se gândească. Atunci când recunoaște valoarea unei idei, poporul o aplică, manifestând un respect profund față de înțelepciunea regească, întărindu-și convingerea că a ales un conducător vrednic de scaunul cel mare. Iar credința și încrederea sporesc în fiecare inimă.

Regele, împreună cu învățătorii spirituali și apoi cu îngerii, au tot mai puțină autoritate asupra ființelor de la nivelurile inferioare. Motivul este că acestea au nevoie de o dezvoltare liberă, sub aripa Mea. Nu trebuie influențate nici în bine, nici în rău, ci doar impulsionate atunci când este necesar.

În vârful lipsit de greutate al piramidei locuiesc Eu, Dumnezeu lipsit de nevoi, care nu-Și exercită autoritatea asupra ta nici dacă ai urca pe cea mai mare scenă a lumii și ai striga că Dumnezeu a murit.

În Cer, cu cât un spirit este mai desăvârșit și deține mai multă putere, se folosește de ea mai rar. Pe Pământ, cu cât un om este mai primitiv și deține mai multă putere, face abuz de ea mai des. Reflectați la aceste cuvinte și împrieteniți-vă cu adevărul, pentru ca urmașii voștri să rezoneze în piramida societății. Preoții și conducătorii voștri trăiesc în palate de aur și au conturi pline, în timp ce lumea lor este plină de proști și de săraci. Preoții și conducătorii numiți de Mine locuiesc în colibe din paie, iar în lumea lor nu există cerșetori.

Eu, Tatăl tuturor făpturilor, nu dețin un loc în care să-Mi plec capul. Vorbesc despre inimile voastre, care, fiind încă impure, nu Mă pot primi înăuntrul oricât s-ar strădui. Totodată amintiți-vă că omul trebuie să respecte legea divină și nu divinitatea trebuie să respecte legea umană. Faceți aceasta pentru voi, ca să trăiți.

Omule, trezește-te cu gândul că ai primit o nouă zi însoțită de care să te bucuri. Plimbă-te în razele aurii ale dimineții și adumeacă prezentul, devenind mai blând și mai înțelept. Ce senzație plăcută îți transmite Creatorul care se află în jurul tău și în tine! Cum poate fi atât de îngăduitor încât să-Și reverse binecuvântarea asupra unui om rece, care a cârcotit și disprețuit întreaga sa viață, fără recunoștință?

Ai primit o nouă șansă pentru a admira lucrarea minunată și a conștientiza că pe Pământ ești orfan doar în aparență. În afara trupului greoi, Eu sunt ca un frate pentru fiecare suflet și, totuși, îi sunt Părinte. Nu-ți strigi tu fratele pe nume, cu cele mai simple cuvinte și cu toată deschiderea, pentru a-l saluta? La fel umblăm și noi laolaltă, vizitând civilizații cu scopul de a le elibera.

În încheiere, vom expune cauza generală a degradării omului modern, o amenințare mult mai mare decât războaiele locale.

Cauza principală a nefericirii unui adult este sexul; o spun fără a vă menaja. Pentru ca adevărul să vă elibereze, trebuie dezbrăcat de învelișuri. Studiați creierul uman și veți ajunge singuri la această concluzie. Rețineți că Eu nu vă impun ce să faceți sau cum să trăiți, ci atrag atenția asupra modului în care funcționează organismul pe care l-am creat.

Actul sexual, la fel ca orice alt stimulent, stoarce creierul de substanța fericirii și lasă în urmă un organ slăbit, incapabil să-și îndeplinească funcțiile. Lipsa acestei hrane generează frustrare, tristețe, lene și dramatism. Ceea ce odinioară era destul nu mai este de ajuns în percepția sa, iar omul caută alt stimulent, într-un cerc vicios care, în cele din urmă, îl lasă fără nicio satisfacție.

Pentru ca viața să continue dincolo de existența terestră, este necesar să vă eliberați de lume, dacă nu prin iubire, care este o scurtătură către eternitate, prin înțelepciune, care este un chin. Înțelegând că toate provocările pe care ți le adresez te aduc mai aproape de cine ești cu adevărat și că tot ceea ce îți cer servește binelui tău spiritual, te liniștești.

Frumusețea se arată pretutindeni în natură; chiar și animalele o poartă. Dar dacă în tine nu există niciun strop de frumusețe, nu o vei vedea, ci vei pipăi ca orbul, condus de instinctul trupului, și o vei rata.

Primul exercițiu al omului conștient în procesul cunoașterii de sine este separarea, ca percepție, de trup, amintindu-și că nu el suferă de foame sau de sete, ci trupul său. Nu el are nevoie de odihnă, ci trupul său. Dacă se consideră neplăcut, supraponderal sau scund, își revine în fire știind că trupul său este astfel, ființa lăuntrică strălucește cu o frumusețe divină care, dacă s-ar arăta, ar face lumea să i se plece la picioare.

Timpul petrecut în mica lume întunecată a pământenilor este scurt. Dacă vrei să-ți dovedești puterea, nu-i permite să te transforme într-un om de nimic.

Sfârșitul Documentului 9